

deelsvis at være Bydistricter, saa vil man der forarsage en saadan Uregelmæssighed i den hele Tilstand, at jeg anseer det for saare uheldigt, og Banskfeligheden forøges kun, naar det ikke staaer klart, ifølge hvis Myndighed Jurisdictionens Grændser forandres. Der har fra Byernes Side ofte været talt og yttret Dnske om, at dette Forhold maatte blive ordnet; men dette Forhold bør ordnes igjennem en almindelig Foranstaltning, men ikke med Hensyn til særlige Forhold. Der, hvor der er Districter ved en By, der i alt Væsentligt ere at betragte som lige med Byen, bør paa en eller anden Maade aabnes en Uvei til, at dette District kan optages under Byens Omraade, men derimod ikke saaledes, at det kun med Hensyn til Politifager, og ikke med Hensyn til andre Sager, optages i Bydistrictet. Det er ikke ønskeligt paa denne Maade at lade et District blive blandet, og der vil i høi Grad komme Tvivl frem, paa hvad Maade det Hele er at forstaae. Naar, saaledes som der i § 4 er bestemt, denne Vedtægt skal gjøres gjældende for en Deel af Landdistrictet, som ligger umiddelbart op til Kjøbstaden, og som efter dens hele Beskaffenhed er at betragte som lige med den, saa vil jeg spørge, hvorledes der vil være at forholde med Hensyn til de Enkeltheder i § 2, hvor Byen vil have at bære Udgifter eller personlige Byrder. Der tales f. Ex. under Nr. 2 b om Ordningen af Politicorps for Ildbrands- og andre Tilfælde. Skulde nu Meningen være denne, at naar et District er taget ind under Communens Jurisdiction, saa skulle Politicorpsjerne omfatte denne i sin Heelhed, skal saa hele Brandvæsenet omfatte hele dette District. I saa Tilfælde opstaaer der et oconomisk Spørgsmaal, som synes mig paa ingen Maade at være klaret ved denne Lov, men snarere at maatte forarsage en større Confusion. Med Hensyn til et enkelt Punkt i § 12 skal jeg tillade mig at gøre en lille Bemærkning. Der er yttret den smukke moraliske Forfkrift, at Politiet stedse i sin Tærd

skal være høflig, vise Besindighed og Maadehold, og at ved Overtrædelse deraf straffes de Underordnede af Politimesteren, deels ved Lønningssaffortning, deels ved Bøder og deels ved Suspension indtil 3 Maaneder. Jeg forstaaer Communallovens § 18 saaledes, at det ikke alene er Politimesteren, der er herettiget til at affedige det Politiet underordnede Personale, altsaa dem, der lønnes af Byens Kasse, men at i Virkeligheden Byraadene ogsaa paa deres Side selvstændigt maae have en Affedigelsesret, idet nemlig Paragraphen kun siger, at Politimestrene i hvert Fald skulle have denne Ret, uden at det derved er udelukket, at Byraadet, som dog ansætter dem, ikke har den. Det synes mig, at en Suspension paa 3 Maanedere er et Indgreb i den Communerne tillagte Ret til at affedige, og ialfald en Dmgaaen af Communerne Ret til en ny Besættelse. Endnu et kommunalt Spørgsmaal skal jeg tillade mig at fremdrage, nemlig Slutningen af § 31. Der bestemmes heri, at Spørgsmaalet om, hvorvidt Noget til Politiets Diemed afgivet Beløb bør afholdes af Communens Kasse, Politikkassen eller Amtsrepartitionsfonden, skal i Tilfælde af Meningssulighed afgøres af Justitsministeren. Efter min Mening strider dette ligefrem mod Communalloven. Jeg indseer virkelig ikke, paa hvilken Maade Justitsministeren skulde have Afgjørelsen af, om et Beløb skal afholdes af Communens Kasse eller af Amtsrepartitionsfonden; thi Intet kan udredes af Kommunekassen uden en Anerkjendelse eller Anvisning af Byraadet, eller ialfald af Indenrigsministeren. Justitsministeren kan og bør paa ingen Maade kunne decretere nogen Udbetaling, og jeg maa derfor mene, at dette Punktum bør udgaae. Som sagt, den Deel af Politivedtægten, der søger at tilvejebringe nærmere Bestemmelse om god Orden i Byerne, troer jeg i det Hele taget vil blive almindelig anerkjendt som Noget, der er ønskeligt, og man vil vist med Glæde tage derimod i de større Byer. Hvorvidt de mindre Byer føle Trang